

نگاه

واقعیت ناشناخته درباره احزاب سیاسی ایالات متحده

تقریباً در کل تاریخ ایالات متحده، احزاب سیاسی در آمریکا حضور داشته‌اند. در یک دموکراسی واقعی طبیعی است که قدرت با اکثریت رای دهندگان جمع شود. با این حال در طول زمان، احزاب سیاسی که توسط افکار عمومی شکل گرفته‌اند، رشد و سقوط کرده‌اند. چیزی که ثابت مانده، سیستم ۲ حزبی (حزب جمهوری خواه و دمکرات) و سیاستمدارانی است که هوشمندانه استراتژی‌های خود را هدایت می‌کنند.

۱ جورج واشنگتن تنها رئیس جمهور آمریکا بود که به هیچ حزب سیاسی وابسته نبود.
۲ در طول فعالیت نخستین دولت آمریکا، حزب فدرالیست - یکی از نخستین احزاب این کشور - از رهگذر مخالفت با حزب دمکرات، بروز و ظهور داشت.

۳ حزب دمکرات که به نام دمکرات-جمهوری خواهان در دوره توماس جفرسون شناخته می‌شد، زمانی طرفدار یک دولت حداقلی بود. وظیفه دولت حداقلی عبارت است از فراهم آوردن چارچوب صلح و نظم اجتماعی تا شهروندان بتوانند هر طور که بهتر می‌دانند زندگی خود را اداره کنند.

۴ نظام ۲ حزبی در قانون اساسی آمریکا وجود ندارد، اما احزاب تقریباً از زمان تأسیس آمریکا به کارگیری روش انتخابات فعلی، فعالیت داشته‌اند.

۵ حزب دمکرات، در کودوری یکی از بدترین شعارهای سیاسی در تاریخ آمریکا بود. این حزب در بوستر تبلیغاتی کاندیدای ریاست جمهوری خود در سال ۱۹۲۸ نوشته بود: «به آل اسمیت رای دهید و رویاهای خیس خود را محقق کنید.» او مخالف ممنوعیت مشروبات الکلی بود.

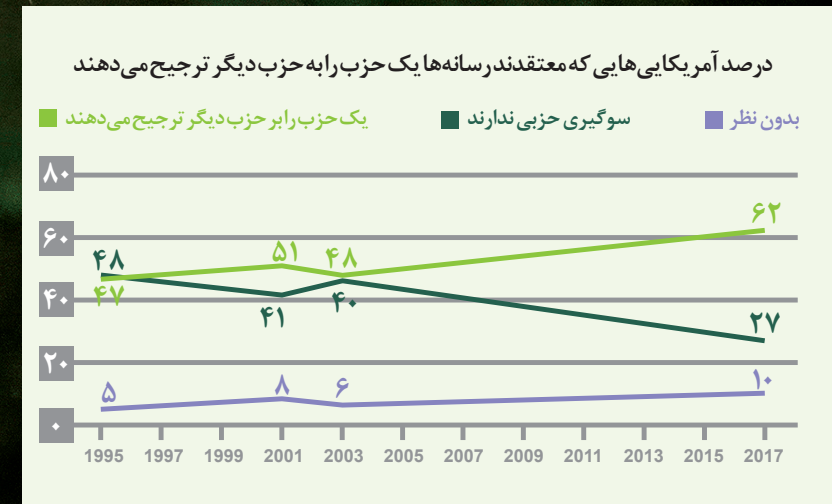
۶ حزب جمهوری خواه در ابتدا مترقی تر بود. به تدریج محافظه کار شد و در نهایت بر سر ترقی خواهی، دچار اختلاف شد. ترقی خواهی فلسفه سیاسی کلی مبتنی بر ایده ترقی است که بیان می‌کند پیشرفت‌ها در علوم، فناوری، توسعه اقتصادی و سازمان اجتماعی می‌تواند شرایط بشر را بهبود بخشد. ترقی خواهی در عصر روشنگری در اروپا با این باور ریشه گرفت که اروپا از طریق استحکام بخشیدن به مبنای دانش تجربی به عنوان بنیان جامعه توانست از بربریت به تمدن ترقی کند.

۷ در دهه ۶۰ میلادی، جمهوری خواهان بیشتر از دمکرات‌ها به قانون حقوق مدنی رای دادند. این قانون، تبعیض بر اساس نژاد، رنگ، دین، جنسیت یا ملیت را غیرقانونی و از اعمال ملزومات نابرابر در ثبت نام رای دهندگان و جدایی جنسیتی در مدارس، محل‌های کار و اماکنی که به مردم خدمات ارائه می‌کند جلوگیری کرد.

۸ از زمان جنگ جهانی دوم، یک رئیس جمهور جمهوری خواه حداقل در یک دوره رکود اقتصادی در رأس قدرت بوده است.

افسانه رسانه‌های آزاد آمریکایی!

زمانی که مؤسسه افکار سنجی «گالوپ» آخرین بار در فوریه ۲۰۰۳ این سؤال را پرسید که به نظر آنها آیا رسانه‌ها از ۲ حزب پر قدرت آمریکا حمایت می‌کنند یا خیر؟ آمریکایی‌ها در مورد این موضوع به‌طور مساوی اختلاف نظر داشتند. زمانی که این سؤال برای نخستین بار در آوریل ۱۹۹۵ پرسیده شد، آمریکایی‌ها مثل سال ۲۰۰۳ به‌طور یکسان نظرات متفاوتی داشتند. در دسامبر ۲۰۰۰ در بحبوحه بازشماری نتایج انتخابات در رقابت «جورج دبلیو بوش» و «آل گور»، حدود نیمی از آمریکایی‌ها (۵۱ درصد) اعتقاد داشتند که رسانه‌های خبری تعصب حزبی دارند؛ در حالی که ۴۱ درصد تصور می‌کردند که رسانه‌های خبری از نظر سیاسی بی‌طرف هستند.

انگشت اتهام جمهوری خواهان به سوی رسانه‌ها

بیشتر جمهوری خواهان عمدتاً از سال ۲۰۰۳ بر این عقیده هستند که رسانه‌ها سوگیری حزبی دارند. در حال حاضر ۷۷ درصد جمهوری خواهان می‌گویند که رسانه‌ها یک حزب را بر حزب دیگر ترجیح می‌دهند. در سال ۲۰۰۳، ۵۹ درصد از جمهوری خواهان همین را گفتند. در مقام مقایسه، اکنون ۴۴ درصد از دمکرات‌ها نیز همین اعتقاد را دارند که این دیدگاه از سال ۲۰۰۳ بدون تغییر، همان ۴۴ درصد است.

غش کردن رسانه‌ها به سمت حزب دمکرات

مؤسسه گالوپ از کسانی که سوگیری‌های سیاسی در رسانه‌های خبری را دیده‌اند، خواسته تا بگویند که رسانه‌های خبری طرفدار کدام حزب هستند. تقریباً دو سوم (۶۴ درصد) از کسانی که معتقدند رسانه‌ها طرفدار یک حزب سیاسی هستند، می‌گویند که آن حزب، حزب دمکرات است. تنها یک سوم از این تعداد (۲۲ درصد) معتقدند که رسانه‌ها طرفدار جمهوری خواهان هستند. این ارزیابی البته مسبوق به سابقه است. آمریکایی‌هایی که تعصب رسانه‌ای را باور دارند، همیشه گفته‌اند که سمت و سوی این تعصب به نفع دمکرات‌هاست؛ اگر چه در صد این دیدگاه متفاوت بوده است. نکته مهم اینکه این شکاف در سال‌های ۲۰۰۳ و ۱۹۹۵ کمتر بود.

سوگیری رسانه‌ها به نفع ۲ حزب پر قدرت آمریکا

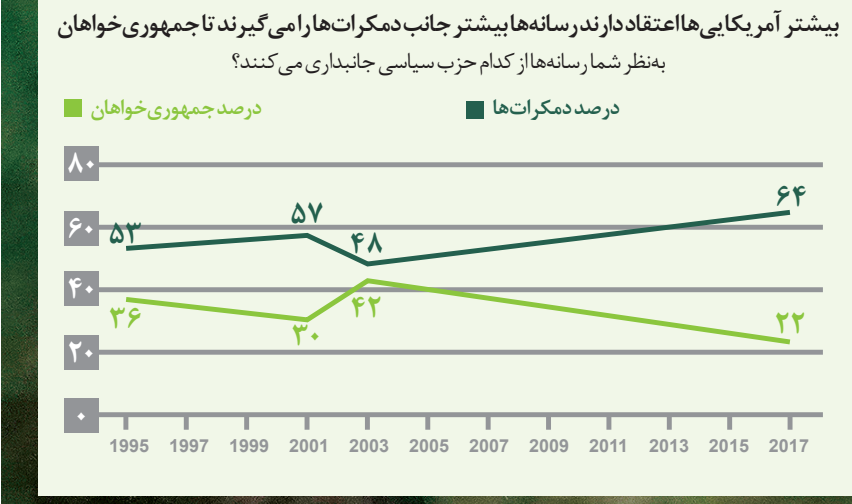
از هر ۱۰ آمریکایی ۶ نفر معتقدند که رسانه‌های این کشور سوگیری حزبی دارند

آمریکایی‌ها به‌طور فزاینده‌ای بر این باورند که رسانه‌های خبری عموماً یک حزب سیاسی را بر دیگری ترجیح می‌دهند. ۶۲ درصد از بزرگسالان ایالات متحده می‌گویند که رسانه‌ها حزب مورد علاقه دارند و حمایت آنها از احزاب دمکرات یا جمهوری خواه نسبت به سال‌های گذشته حدود ۵۰ درصد افزایش یافته است؛ این در حالی است که فقط ۲۷ درصد معتقدند که رسانه‌ها از هیچ یک از احزاب اصلی حمایت نمی‌کنند.

جمهوری خواهان بیش از دمکرات‌ها شاکی‌اند

شاید تعجب آور نباشد که جمهوری خواهان به این باور دامن می‌زنند که رسانه‌های خبری به نفع دمکرات‌ها عمل می‌کنند. ۸۸ درصد جمهوری خواهانی که معتقدند رسانه‌ها مغرضانه اخبار و گزارش منتشر می‌کنند، می‌گویند که رسانه‌ها جانب حزب دمکرات را می‌گیرند. دمکرات‌ها اما در دیدگاه‌های خود دچار دودستگی هستند؛ به طوری که ۴۳ درصد، تعصب رسانه‌ای را متوجه دمکرات‌ها می‌دانند و ۴۰ درصد نیز می‌گویند که این تعصب نسبت به جمهوری خواهان در جریان است.

نگاه غالب اکثریت به رسانه‌های آمریکا

آمریکایی‌ها علاوه بر اینکه می‌گویند رسانه‌های خبری یک حزب را بر حزب دیگر ترجیح می‌دهند، همچنین معتقدند که سبازمان‌های خبری اغلب در گزارش‌های خود اشتباه می‌کنند. ۵۵ درصد از بزرگسالان ایالات متحده می‌گویند که گزارش‌ها و اخبار رسانه‌های خبری «اغلب نادرست» هستند. در مقابل ۳۶ درصد هم می‌گویند که مؤسسات خبری به‌طور کلی حقایق را به‌درستی منتقل می‌کنند.

بی‌اعتمادی اکثریت آمریکایی‌ها به رسانه‌ها

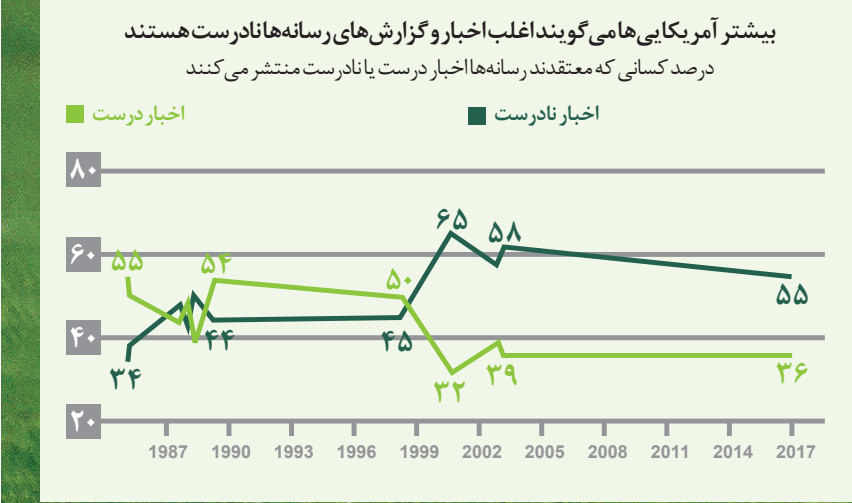
رسانه‌های آمریکایی مدت زیادی است که اخبار نادرست منتشر می‌کنند. در دسامبر ۲۰۰۰، زمانی که انتخابات جنجالی میان «بوش پسر» و «آل گور» به تیترا اخبار تبدیل شد، ۶۵ درصد مردم اعلام کردند که رسانه‌ها اغلب اخبار نادرست منتشر می‌کنند. در سال ۲۰۱۶، فقط ۳۲ درصد از آمریکایی‌ها گزارش دادند که به رسانه‌های خبری در انتشار گزارش‌های منصفانه و اخبار دقیق اعتماد دارند، اما در چندین نظر سنجی دیگر پیش از سال ۲۰۰۰، آمریکایی‌ها با بیشتر می‌گفتند که رسانه‌ها حقایق را به‌درستی بیان می‌کنند یا در نظرات خود در این مورد اختلاف نظر داشتند.

بالاترین میزان سوگیری رسانه‌ها در ۲۰ سال گذشته

در طول مبارزات انتخاباتی ریاست جمهوری ۲۰۱۶، دونالد ترامپ و حزب جمهوری خواه اغلب گفتند که اخبار کمپین هیلاری کلینتون پوشش خبری مطلوب داشته؛ در حالی که دمکرات‌ها از بخش بی‌وقفه سخنرانی‌ها و رویدادهای ترامپ توسط رسانه‌ها ابراز تأسف کرده بودند. باور آمریکایی‌ها مبنی بر اینکه رسانه‌ها یک حزب را به حزب دیگر ترجیح می‌دهند، بالاترین میزان در بیش از ۲۰ سال گذشته است.

نخنگانی که رسانه‌ها را متهم کردند

ترامپ برخی از سازمان‌های رسانه‌ای را به‌عنوان تأمین‌کننده «اخبار جعلی» معرفی و از آنها به‌عنوان «دشمن مردم» یاد کرده است. سیاستمداران، دانشگاهیان، مجریان و سایر منتقدان نیز رسانه‌ها را به جانبداری حزبی متهم کرده‌اند. این باور که رسانه‌ها از دمکرات‌ها حمایت می‌کنند بیشتر از جانب جمهوری خواهان نشأت می‌گیرد و ممکن است نتیجه تداوم دشمنی بین ۲ حزب و همچنین تمایل محافظه‌کاران به متهم کردن رسانه‌ها به تعصب لیبرال باشد. تقریباً نیمی از دمکرات‌ها موافق هستند که رسانه‌ها طرفدار حزبشان هستند؛ به این مفهوم که اکثر آمریکایی‌ها فکر می‌کنند خبرنگاران تمایلات لیبرال دارند.

دریچه

۵ نکته درباره احزاب سیاسی آمریکا

احزاب جمهوری خواه و دمکرات، فراز و فرودهایی از بدو تأسیس داشته‌اند که درباره آنها کمتر شنیده یا خوانده ایم.

۱ حزب دمکرات از حزب جمهوری خواه قدمت بیشتری دارد

حزب دمکرات در حدود سال ۱۸۲۸ توسط حامیان اندرو چکسون (هفتمین رئیس جمهوری آمریکا) تأسیس شد؛ در حالی که حزب جمهوری خواه در سال ۱۸۵۴ برای مبارزه با گسترش برده‌داری در قلمروهای آمریکا ظهور کرد.

۲ آبراهام لینکلن، نخستین رئیس جمهور جمهوری خواه بود

با موفقیت حزب جمهوری خواه در هدایت آمریکا به سوی پیروزی در جنگ داخلی و نقش آنها در لغو برده داری، این حزب تا سال ۱۹۳۲ بر صحنه سیاسی ملی تسلط داشت.

۳ از دست رفتن اکثریت جمهوری خواهان در جریان رکود بزرگ آمریکا

حزب جمهوری خواه آوازه کنگره را در طول رکود بزرگ (از سال ۱۹۲۹ تا سال ۱۹۳۹) از دست داد. در زمان ریاست جمهوری فرانکلین دی. روزولت دمکرات‌ها نتایج را تشکیل دادند که تا سال ۱۹۶۴ بر عرصه سیاسی آمریکا مسلط بود.

۴ اتفاقی که ارکان ۲ حزب را تغییر داد

پس از تصویب قانون حقوق مدنی در سال ۱۹۶۴ او قانون حق رای در سال ۱۹۶۵، پایه‌های اصلی ۲ حزب تغییر کرد؛ به طوری که ایالت‌های جنوبی در انتخابات ریاست جمهوری، جمهوری خواه تر شدند و ایالت‌های شمال شرقی دمکراتیک تر.

۵ کدام حزب رئیس جمهور بیشتری داشته است؟

کاخ سفید تا کنون ۱۶ رئیس جمهور دمکرات و ۱۹ رئیس جمهور جمهوری خواه را به خود دیده است. رئیس جمهور بعدی کیست؟ تا ۱۱۵ آبان ۱۴۰۳ باید صبر کنیم.